

++

Ellen Allien:

„Vyškrábat oči Miss Kittin netoužím“

++

V Berlíně je noc a Ellen Allien se toulá ulicemi. Opíjí se jejich hlukem, nasává vůně a smrady města, nechává se hypnotizovat neonovými nápisy a z toho všeho je naprosto vzrušená/rozehvělá/uchvacena, prostě jak říkají Angličani: thrills. Celá omámená běží domů, vytáhne zpod gauče starý analogy a zkouší skládat. Za chvíli má několik skladeb, pak album. Thrills. Ještě neví, že je nejlepší, co kdy udělala a že se do něj za pár týdnů jeden novinář z Čech zblázní natolik, že s ní o něm bude chtít udělat rozhovor.

Ahoj, neotravuji tě příliš s interview pro náš magazín? Nevyrušil jsem tě z něčeho?

Pořád něco dělám, ale to je přesně to, co potřebuji k životu. Kdybych se jen tak povalovala na gauči, připadala bych si asi jako mrtvola (smích). Na rozhovor si ale nějakou tu chvíli ušetřím. Když mě totiž někdo požádá o interview, tak je to pro mě znamení, že se zajímá o to, co dělám a má k mé práci respekt.

Jsi DJka/producenta/majitelka labelu a brzy přý budeš fušovat do řemesla i módním návrhářkám...

Je to tak, jak říkáš. Právě teď dělám na takové malé módní kolekci, která se bude jmenovat EAE a modely z ní se budou prodávat přes mé internetové stránky www.ellenallien.de. Už někdy od svých osmnácti jsem snila o tom, že jednou navrhnu nějaké oblečení a teď se mi to konečně splnilo. Není to ale zase až tak o módě, ale spíše o kombinování. Kombinování materiálů, stříhů, barev...

Slyšel jsem už spoustu hudebních novinářů, kteří o tobě mluvili jako o německé Miss Kittin, což mě osobně přijde trochu bokem. Co na to ale říkáš ty sama? Myslíš, že máš s Kittin něco společného - ať už co se týče hudby nebo názorů na život?

Nějaká podobnost se asi najde - obě jsme DJky, producentky a momentálně také obě žijeme v Berlíně. Rozhodně s Kittin ale nijak nezapasíme jako dvě kočky na jednom smetišti a nesnažíme si navzájem vyškřábat oči - naopak jsme celkem dobré kamarádky (smích). Na druhou stranu se mi skutečně nijak nelíbí, když jsem k ní v médiích přirovnávána, každá děláme práci jen trochu něco jiného.

Byl jsem varován, že před sebou nemám rozhodně vyslovovat termín „electroclash“, na který si údajně už alergická. Tvé ranné věci se do téhle škatulky ale bez nějakého dlouhého přemýšlení šoupnou dají. Z jakého důvodu se ti electroclash jednoho dne najednou zprotivil?

Počkej, podívám se... ne, žádnou výrazku nikde na těle zatím nevidím (smích). Myslím tedy, že to s tou alergií na electroclash není tak hrozné. Když skládám nějaké tracky, tak se samozřejmě nemohu dostat někam úplně mimo prostor a čas, vždycky mě něco do určité míry ovlivňuje a svého času to byl právě electroclash. Ten byl ze začátku hodně o nadsázce, nové energii, pak ho ale někteří lidé začali bát smrtelně vážně a chtěli na něm pouze vyřískat pořádný balík peněz. A to mě dost znechutilo. Teď se snažím razit svůj vlastní styl a vyvarovat se veškerých nálepek.

Pojďme teď k tvému nejnovějšímu albu, které se jmenuje Thrills tedy vzrušení/nadšení. To mi přímo nahrává na otázku, z čeho anebo z koho jsi úplně nejvíce thrills?

Jsem thrills z toho, když si mohu poprvé pustit svou novou skladbu, když v sobě cítím nějaké pocity, když tančím, dokud mi nezačnou hořet chodidla, když sním o New Yorku sen plný světla a barev, když mohu točit kolečky a mačkat knoflíky ve studiu, když ochutnávám nové jídlo, prohlížím si obrazy v galerii nebo hledám lásku. Stačí? (smích). Jsem prostě nadšená z každé maličkosti svého života a všechny tyhle po-

city a zážitky jsem se snažila přenést i na své nové album.

To se ti myslím podařilo dokonale. Z tvých prvních dvou desek Stadtkind a Berlinette jsem ale zdaleka takový dojem neměl - byly mnohem strojovější a působily na mě tak trochu odcizeným dojmem.

Teprve až teď jsem dospěla do fáze, kdy jsem schopná udělat nějakou svou skladbu skutečně tak, jak to vnitřně cítím a jsem s ní stoprocentně spokojená. Také proto je Thrills moje dosud nejlepší a nejosobnější album. Tím ale nechci říct, že bych svoje předchozí desky nějak zavrhovala. Stadtkind byl můj milostný dopis Berlínu a při jeho nahrávání jsem si vyzkoušela spoustu nových věcí, hodně experimentální Berlinette pak byla zase poděkování lidem z celého světa za to, že poslouchají mou hudbu.

Pooprčil tě do dalšího hudebního levelu třeba tak trochu i Holger Zieske ze Smash TV, který nad tebou při natáčení alba držel ochranou ruku?

Rozhodně. Holger je vynikající hudebník, se kterým spolupracuji už dlouhá léta. Máme skvělý vztah založený na přátelství a vzájemném respektu. Začala jsem s ním dělat vlastně tak, že mě jeden můj kamarád při každé příležitosti otravoval s tím, že zná skutečně skvělého producenta, s kterým bych se prý měla určitě seznámit. Jednou jsem to už nemohla vydržet, zavolala jsem mu a od té doby je z nás nerozlučná dvojka (smích).

Při poslouchání tvých nových skladeb mi přijde, že sis hodně zamilovala nejrůznější analogové mašinky...

Zamilovala je ještě slabší slovo, jsem do nich absolutní blázen. Chtěla jsem na desce dosáhnout nějakého skutečně nového zvuku a to se mi myslím podařilo hlavně díky tomu, že jsem si do studia natahala nějaké analogové přístroje, které jsem si dovezla ze svého výletu po Japonsku. Právě teď je hodně populární používat při komponování především počítače. Ne, že bych to úplně zavrhovala, ale kvůli tomu, že všichni používají stále stejné programy a stejné pluginy, jejich skladby ve výsledku zní zatraceně podobně. A toho jsem se chtěla rozhodně vyvarovat. Také jenom klikat myší po monitoru už mě hodně nudilo, točit nejrůznějšími knoflíky je mnohem větší legrace.

Inspirovaly tě k používání analogových zvuků nějaké konkrétní projekty? A co si vlastně nejraději pokaždé poslechněš doma? Něco jsem zaslechl, že prý dokonce i Davida Bowieho.

Každý zvuk, který se dostane k mým uším, mě nějak ovlivní. Nemám v současnosti nějaké konkrétní vzory, ale co se týče Davida, tak toho jsem měla hodně ráda ještě jako dítě. Teď si ráda poslechnu třeba Radiohead. Coldplay, sem tam nějakou tu klasiku... jsem skutečně otevřená mnoha stylům.

Každý tvůj singl/kompilace/album má obal, ze kterého se musím posadit na zadek. Navrhuješ si je sama anebo alespoň grafikovi nějak mluvíš do toho, jak by měla výsledná podoba artworku vypadat?

Ne, nedělám je přímo já - nejsem zase až takový vše-

uměl (smích). Na starosti je má v poslední době grafický tým Steffie & Steffie, se kterým nicméně hodně úzce spolupracuji a pokaždé jim říkám, jak bych si obal asi tak představovala. A protože jsme naladěni na stejnou vlnu, jsem s naší spoluprací hodně spokojená.

Podle tvého webu jsem zjistil, že si Thrills už vyrazila zviditelnit na promo turné po Španělsku, Francii, Itálii nebo Velké Británii. Proč si ale vynechala Čechy - to tě před lety návštěvníci pražské Radosti tak zprutili?

To určitě ne, na vystoupení v Radosti naopak velice ráda vzpomínám, moc se tehdy povedlo. Snad se u vás zase brzy ukážu, ale to samozřejmě nezáleží zase až tak moc na mně. Nechceš mě třeba zabookovat ty sám? (smích)

Tvůj label B Pitch uvolnil letos už rovných sto releasů a při té příležitosti si pustila do světa rekapitulační kompilaci Camping A B Pitch Control Compilation. Kompilace je to skvělá, nějak mi ale pořád vrhá hlavou její název... Prostě mi k tobě Kempování, táboráky a tramping příliš nesedí. Anebo se pletu?

Do trampování skutečně moc nejsem, ten název byl myšlen spíše v přeneseném slova smyslu. Přirovnávali jsme se k trampům, protože stejně jako oni jsme každý večer na nějakém jiném místě a když noc skončí, jdeme zase o kus dál.

Vzhledem k tomu, že si z Berlína asi nikoho nepřekvapí, že si byla svého času pečená vařená za mix puitem v legendárním Tresoru, který byl ale nedávno kvůli renovaci města uzavřen. Měla si z toho alespoň trochu depku?

Z toho, že musel Tresor zavřít, jsem byla hodně smutná. Byl to právě tenhle klub, do kterého se po pádu berlínských zdí chodili bavit mladí lidé jak ze západního tak z východního Berlína a vznikla zde mezi nimi spousta přátelství na celý život. Ale tak už to v Berlíně chodí, všechno se tady stále mění, nic netrvá věčně.

Já jsem ale nedávno někde četl, že i když berlínská zed' dávno padla, Berlíňané se mezi sebou stále dělí na východní a západní. Je údajně zcela nemyslitelné, aby kluk z východu chodil s holkou ze západu a naopak.. Takže to tak ve skutečnosti není?

Není (zlaštěně)! Berlín je naopak jediné místo v Evropě, kde bývají východ a západ splynuly ve zcela něco nového a rozdílného. To jsou opravdu jen kecý, věř mi... přece tady bydlím, tak vím, o čem mluvím (smích).

Takže by konkrétně pro tebe jako západo-berlíňanku nebyl problém mít přítele z východní strany města? Mimochodem jak si na tom momentálně s partnerskými vztahy, zbývá ti na ně vůbec čas?

Tak s tímhle skutečně problém nemám a jestli někdo ano, tak si o něm myslím svoje. A jinak musím fanoušky zklamat, mám už dlouho přítele a moc dobře nám to klapě (smích). S tím časem to není zase až tak hrozné, jak by se mohlo zdát - vystupuji především jen o víkendech, takže stíhám vést prakticky úplně normální život a užívat si se svými přáteli a rodinou.